

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.230 van 10 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. BAECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster kwam op 23 december 2007 toe op Belgisch grondgebied in het kader van een kort verblijf.

1.2. Verzoekster diende op 20 maart 2008 een vestigingsaanvraag in, in functie van haar Belgische schoonzoons.

1.3. De gemachtigde van de minister besliste op 29 april 2008 tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek. Verzoekster werd hiervan op 28 mei 2008 in kennis gesteld.

1.4. Op 12 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 20 augustus 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op (...) door D.R., geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van van de Belgische onderdaan voor de aanvraag tot vestiging (de aangebrachte verklaringen omtrent opgestuurde financiële steun betreffen personen die niet tot het gezin behoren). De gezinsinkomsten zijn onvoldoende om er een bijkomende persoon ten laste bij te nemen."

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40 bis, § 2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster poneert wel degelijk ten laste te zijn van haar Belgische schoonzoon omdat hij in de periode van juni 2007 tot en met november 2007 vanuit België maandelijks geld heeft opgestuurd naar haar in Turkije voor een bedrag van minstens 1.900 euro. Verzoekster verwijst hierbij naar de stukken gevoegd bij haar verzoekschrift. Verder verwijst verzoekster naar de schriftelijke verklaring van de burgemeester van haar woonplaats in Turkije waarin gesteld wordt dat verzoekster een behoeftig persoon is en dat haar schoonzoon in haar levensbehoeften voorziet. Verzoekster concludeert dat zij wel degelijk genoegzaam bewezen heeft in de maanden voorafgaand aan haar aanvraag tot vestiging reeds afhankelijk geweest te zijn van de hulp van haar in België verblijvende dochter en schoonzoon.

2.3. Het artikel 40 bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat via artikel 40 ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is op ascendenten van Belgische onderdanen, bepaalt het volgende:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)"

2.4. Uit bovenvermeld wetsartikel blijkt dat het van essentieel belang is dat de ascendent aantoont dat hij ten laste is van de persoon in functie waarvan het verblijfsrecht wordt gevraagd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag tot vestiging van 20 maart 2008 enkel een kopie van de identiteitskaart van haar schoonzoon, de huwelijksakte van haar schoonzoon en dochter, de geboorteakte van haar dochter en haar paspoort toevoegde. Op 29 april 2008 besliste de gemachtigde van de minister tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek (zie punt 1.3.). Verzoekster werd uitgenodigd volgende documenten aan de gemachtigde over te maken:

- *Bewijzen dat betrokkene reeds zes maanden voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Belgische descendent woonde en ten laste was. Indien betrokkene op een ander adres woonde: bewijzen dat voor betrokkene de volgende kosten werden vergoed door de personen in functie van wie de aanvraag tot vestiging werd ingediend, bv. betalen van de huur, elektriciteit, water, gas...enz.*
- *Bewijs dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België (periode van 6 maanden voor het indienen van de AV) niet ten laste was van het OCMW*
- *Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte.*
- *Bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)*
- *Bewijs van de inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen, ...) en van die van alle overige leden van het gezin.*
- *Samenstelling van het gezin van de descendent*

2.5. Op 11 juni 2008 maakte verzoekster via het Stadsbestuur van Gent volgende documenten over :

- *6 verklaringen van T.N. dat zijn klanten geld hadden gestuurd naar mevrouw D.R.*
- *verklaring van « niet-steunverlening » van het OCMW*
- *Turks document met vertaling : bewijs van behoefte*
- *Werkgeversattest en loonfiches schoonzoon*
- *Samenstelling van gezin van de schoonzoon*

2.6. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekster “*het bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg tav betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV)*” overmaakte. Bovendien vermeldt geen enkele van de voorgelegde verklaringen van T.N. de naam van de schoonzoon of de naam van de dochter van verzoekster als bron van de vermelde financiële steun. De Raad merkt op dat verzoekster aan voorliggend verzoekschrift aangepaste versies van de verklaringen van T.N. toevoegt, waar de naam van haar schoonzoon op werd vermeld, doch zij toont niet aan dat deze aan het oordeel van de gemachtigde werden voorgelegd op het ogenblik dat deze de bestreden beslissing nam. De verklaring van de burgemeester van verzoeksters dorp in Turkije wijst op een gesolliciteerd karakter en geeft geen details aangaande de uitgevoerde stortingen ten behoeve van verzoekster. Deze verklaring op zich kan derhalve niet volstaan als bewijs van de gedane stortingen, maar zij wordt niet ondersteund door andere elementen. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister op basis van de stukken in het dossier tot het besluit komt dat “*betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan voor de aanvraag tot vestiging (de aangebrachte verklaringen omtrent opgestuurde financiële steun betreffen personen die niet tot het gezin behoren)*”. Er wordt geen schending van artikel 40 bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat de verwerende partij op geen enkele objectieve wijze aantoonde dat de bestaansmiddelen van de dochter en de schoonzoon onvoldoende zouden zijn om verzoekster ten laste te nemen. Verzoekster wijst erop dat haar schoonzoon tewerkgesteld is bij de textiel fabriek UCO SPORTSWEAR INTERNATIONAL sinds 6 oktober 2005 tot op heden. Verzoekster poneert nog dat het door de wetgever gehanteerde begrip “bestaansmiddelen” niet louter beperkt is tot de “gezinsinkomsten” zoals door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt voorgehouden. Verzoekster voegt eraan toe dat zij minstens vanaf 8 januari 2008 tot op heden verblijft op hetzelfde adres als haar dochter en schoon-zoon en dat derhalve haar dochter en de schoonzoon over “toereikende”

bestaansmiddelen beschikken om de huisvesting van verzoekster te financieren zodat zij niet ten laste valt van de openbare overheden.

2.8. Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

2.9. De verwerende partij heeft in haar nota met opmerkingen het gemiddelde inkomen van verzoeksters schoonzoons berekend op basis van de overgelegde loonfiches. Zij komt tot de conclusie dat verzoeksters schoonzoons gemiddeld een maandinkomen van 806,44 EUR heeft bewezen, wat onvoldoende zou zijn, gelet op het feit dat uit de gezinssamenstelling blijkt dat naast verzoekster, haar dochter en haar schoonzoons, nog vier andere personen op hetzelfde adres verblijven.

2.10. De Raad stelt vast dat uit de op 11 juni 2008 overgemaakte stukken (zie punt 2.5.) blijkt dat er in totaal 7 personen hun adres van inschrijving hebben op de plaats waar de schoonzoons van verzoekster woont. Blijkens het administratief dossier werd enkel een bewijs van inkomsten van de schoonzoons overgemaakt, en niet van de overige bewoners, waar-onder verzoekster. In de repliekmemoorie geeft verzoekster een omstandig overzicht van de gezinsinkomsten, waarbij ze tot de conclusie komt dat het gezin maandelijks over minstens 3.349,08 euro beschikt, waarvan minstens 1.619,91 euro door haar schoonzoons wordt ingebracht. Daargelaten de vraag of het maandelijks loon van 1.619,91 euro blijkt uit de door verzoekster op 11 juni 2008 overgemaakte loonfiches van haar schoonzoons, blijft de vaststelling dat dit maandelijks loon kennelijk niet volstaat om, naast vier personen die blijkens het attest van gezinssamenstelling zonder beroep zijn, verzoekster nog bijkomend ten laste te nemen. Verzoekster toont verder niet aan dat zij deze uitgebreide gegevens over de gezinsinkomsten, zijnde de geschatte inkomsten van de vader van de schoonzoons van verzoekster en de genoten kinderbijslag en schoolpremies, aan het oordeel van de gemachtigde van de minister heeft voorgelegd vooraleer deze de bestreden beslissing nam. Verzoekster verduidelijkt niet hoe het begrip “bestaansmiddelen” nog breder kan ingevuld worden dan door in dit verband de gezinsinkomsten te hanteren en hoe dit een ander licht op de zaak zou werpen. Alleszins gaat verzoekster in de repliekmemoorie eveneens uit van de gezinsinkomsten. Verzoekster kan het bewijs van toereikende bestaansmiddelen niet indirect leveren door aan te tonen dat zij tot op heden verblijft op hetzelfde adres als haar dochter en schoonzoons. Op grond van de gegevens die blijkens het administratief dossier aan de gemachtigde werden overgemaakt, kon deze geldig besluiten dat de gezinsinkomsten, zijnde de inkomsten van verzoeksters schoonzoons, onvoldoende zijn om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Er wordt geen schending van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.11. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11, eerste en tweede lid van het Akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964, goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers (BS, 17 juni 1977). Verzoekster stelt

dat het hebben van voldoende gezinsinkomsten een voorwaarde in het leven roept die niet voorzien is in het bilateraal akkoord, dat voorrang heeft op de nationale bepalingen.

2.12. De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat de bilaterale Akkoorden betrekking hebben op gezinshereniging met buitenlandse werknemers. Het door verzoekster ingeroepen artikel 11 van dit Akkoord bepaalt dat *“Turkse werknemers”* hun gezin kunnen laten overkomen. Verzoekster heeft blijkens het administratief dossier een vestigingsaanvraag ingediend ten behoeve van haar schoonzoon die de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat haar schoonzoon (enkel) de Belgische nationaliteit heeft, wordt bevestigd in het uittreksel van het bevolkings- en vreemdelingenregister, door verzoekster toegevoegd aan haar verzoekschrift. Verzoekster geeft geen verweer tegen de hierboven vermelde opmerking van de verwerende partij en beperkt zich in haar repliekmemoire tot de mededeling dat zij volhardt in haar derde middel.

Het derde middel mist juridische grondslag.

2.13. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster poneert dat de Dienst Vreemdelingenzaken door haar rigide interpretatie van de artikelen 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden tot gezinshereniging te verregaand inperkt en hierdoor in strijd met het recht op gezinsleven handelt, wat een fundamenteel mensenrecht is. Verzoekster voegt eraan toe dat het recht op gezinsleven door de gebrekkig gemotiveerde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt geschonden en dat de beslissing naar rechte faalt

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende :

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.15. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De artikelen 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet vormen het wettelijk kader binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Conform de bestreden beslissing voldoet verzoekster niet aan de aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden gestelde voorwaarden. De Raad verwijst naar de bespreking van de overige opgeworpen middelen. Verzoekster toont geen gebrekkige motivering van de bestreden beslissing aan. Een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 kan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden (RvS 30 april 2004, nr. 130.936). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoekster op grond van de artikelen 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de daartoe gestelde voorwaarden te voldoen. Het blote betoog uit haar repliekmemoire, waarbij verzoekster beweert dat zij wel degelijk aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet, kan hieraan geen afbreuk doen. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster haar argumentatie

aan-gaande de door haar ingediende stukken ter ondersteuning van de vestigingsaanvraag niet op een ontvankelijke wijze kan uitbreiden in de repliekmemoorie.

Het vierde middel is ongegrond.

Er werd geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.